

[Jensen-Stevns.]

sagde, at han ikke havde noget imod, at det blev udtrykkelig fastslaaet, at den nuværende Kirkeskat ikke kunde forhøjes uden Rigsdagens Samtykke. Men saa er der en enkelt Ting, som stødte mig en lille Smule. Det er jo nemlig saadan, at naar Kirkeskatten i Øjeblikket har den Højde, den har; skyldes det bl. a. den Omstændighed, at man i en vis Periode udskrev Beløb, som var utilstrækkelige til at dække Behovet, og dette skete bl. a. ogsaa under den højtærede Kirkeministers forrige Ministerperiode. Paa den Maade var der blevet et Underskud paa 3½ Mill. Kr., som var udlagt af de almindelige Statsmidler, og som Statskassen altsaa for saa vidt havde til gode hos den kirkelige Ligning; for at indhente dette er det, man har maattet forøge den kirkelige Ligning gennem en Aarrække. Men nu forstod jeg den højtærede Minister saadan, at naar der i hans forrige Ministertid var udskrevet utilstrækkelige Beløb, havde det sin Forklaring deri, at Ministeren omgikkes med Besparelsesplaner, Nedlæggelse af Præsteembeder i mindre Sogne og deslige, og saa vidt jeg forstod, ansaa den højtærede Minister det for at være noget, han havde Ret til at bebrejde sin Efterfølger, at denne ikke havde fulgt disse Bestræbelser. Jeg vil gerne i den Anledning sige, at naar hans Efterfølger ikke fulgte denne kirkelige Besparelsesplan, var det utvivlsomt til Kirkens Bedste og i Overensstemmelse med Befolkningens og Menighedernes Ønsker, idet de Planer, som den højtærede Kirkeminister i sin Tid var inde paa om Nedlæggelse af en Række kirkelige Embeder, var af en saadan Beskaffenhed, at Menighederne, navnlig i Provinsen, ikke kunde være tilfredse dermed. Jeg mener derfor, at den økonomiske Forvaltning, som den forrige Kirkeminister bærer Ansvar for paa dette Omraade, har været fuldt ud forsvarlig og til Kirkens Bedste.

Formanden: Jeg henstiller, at man begrænser sine Udtalelser om denne Sag, saa at Forhandlingen derom kan afsluttes i nær Fremtid.

Nedergaard: Ogsaa jeg vil takke den højtærede Kirkeminister for hans Svar. Da den egentlige Forhandling først kan optages, naar de Besvarelser, som vi venter, kommer til at foreligge i Finansudvalget, skal jeg kun sige ganske faa Ord. Naar Spørgsmaalene først kommer frem i Dag, skyldes det, at vi først nu har faaet Tillægsbevillingslovforslaget til Behandling, og det er der, Anmærkningen findes. Og naar Spørgsmaalet

om Forholdene paa Færøerne ikke blev draget frem ved Behandlingen af Befordringsgodtgørelsen, var det, fordi en øvet Parlamentariker sagde til mig: Det maa tages samtidig, for der er Spørgsmaal om Kirkeskatten i begge Tilfælde.

Om den forrige Kirkeministers Forvaltning vil jeg blot sige, at saa vidt mig bekendt førte Præstelønningsloven af 1927 og Præstelønningsloven af 1931 nogenlunde de samme Udgifter med sig, og saa snart den forrige Kirkeminister første Gang skulde træffe Bestemmelse om Kirkeligningen, satte han den op med 1 Mill. Kr. for at undgaa disse forfærdelig kedelige Forskud fra Statskassen.

Naar den højtærede Kirkeminister siger, at Sagen er formelt i Orden, vil jeg gerne med den højtærede Formands Tilladelse oplæse ganske faa Ord af, hvad Kirkeministeren udtalte ved Forhandlingen i Fjor. Han siger:

„Jeg er ogsaa indforstaaet med, at det er rimeligt, at en saadan videre Drøftelse finder Sted angaaende alle de Forhold, som denne Opgørelse kan give Anledning til, derunder Spørgsmaalet om Forrentning af det paagældende Beløb, og jeg takker, fordi den ærede Ordfører har tilsagt sin Medvirken til, at den omtalte Anmærkning bliver vedtaget under disse Forudsætninger.“
Jeg mener ikke, at Kirkeministeren har ført en saadan Forhandling om Forrentning af Beløbet. Jeg har spurgt Finansudvalget derom, men jeg har intet som helst hørt om, at Kirkeministeren har gjort et Arbejde for at skaffe disse Renter.

Kirkeministeren sammenligner sit Forhold til Stiftsøvrigheden med Godsejerens til Godsforvalteren. Dette vil vække den allerstørste Opmærksomhed i hvert eneste Menighedsraad i Danmark. I Anordningen staaer, at det er Stiftsøvrigheden, der forvalter Kirketiendemidlerne. Offentligheden vil sikkert bide alvorligt Mærke i, at Kirkeministeren føler sig som Godsejer over for alt, hvad der tilhører Kirken, men derom skal der ikke diskuteres i Dag.

Hvad angaar Bemyndigelsen til at tage Penge fra Administrationsfonden i Henhold til den kongelige Anordning af 24. Juni 1914, vil jeg pege paa, at i § 5 under a. staaer der, at der af denne Fond skal afholdes Tab, der lides paa Kirketiendemidernes Masse, og under d. staaer der, at Stiftskasserernes Kontorholdsgodtgørelse skal afholdes deraf. Man maa da kunne gaa ud fra, at kun naar der er noget tilovers, er der noget, den højtærede Kirkeminister kan forvalte. For at denne Anvendelse af Reservefonden skulde være forsvarlig, vilde jeg mene, at det havde været rigtigt, at Kirkeministeren havde fore-